

STC 144/2006, de 8 de maig

Denegació d'un lloc de treball de segona activitat per tenir la condició d'alliberat sindical: vulneració del dret de llibertat sindical (accés al text de la sentència)

El demandant en empara, funcionari de l'escala bàsica del cos nacional de policia, al·lega que s'ha vulnerat el dret a la llibertat sindical de l'art. 28.1 CE pel fet d'haver-se-li denegat l'adjudicació d'un lloc de treball en situació de segona activitat per raó de la seva condició d'alliberat sindical i no, com al·legava l'Administració, per manca d'idoneïtat per al seu desenvolupament.

Per a l'examen del cas plantejat, el TC recorda la regla de distribució de la càrrega de la prova, que aplica com a mesura necessària per garantir el dret a la llibertat sindical front a possibles actuacions empresarials que puguin constituir una discriminació per motius sindicals. En primer lloc, s'exigeix per part del treballador un indici raonable que l'acte empresarial lesiona el dret fonamental. Per apreciar la concurrència d'aquest indici, el TC considera que tindran aptitud probatòria tant els fets que siguin clarament indicatius de la probabilitat de la lesió del dret subjectiu, com aquells que malgrat no generar una connexió palesa, siguin d'una entitat suficient per obrir un dubte raonable sobre la vulneració del dret fonamental. En segon lloc, i un cop coberta l'exigència de la prova indiciària, recau sobre la part demandada la càrrega de provar que la seva actuació va obeir a causes reals i objectives, absolutament alienes a la pretesa vulneració del dret fonamental.

- **El TC analitza primer, doncs, si el demandant d'empara ha aportat a les actuacions del recurs administratiu un principi de prova:**
 - Al·lega un informe emès pel Comissari del cos nacional de policia on fa referència a la seva condició d'alliberat sindical, i que és per aquesta circumstància que afirma: "el que suscribe desconoce la idoneidad del solicitante para realizar cualquier tarea (...) y además, se presume con lógica que lo que el peticionario desea es continuar como liberado sindical, pero con un puesto de trabajo en segunda actividad, motivo por el cual, el Jefe Superior que suscribe no informa favorablemente la solicitud realizada".
 - Que en dates properes a la seva sol·licitud, es van adjudicar amb caràcter provisional, a petició dels interessats, llocs de treball de segona activitat a funcionaris del cos nacional de policia de l'escala bàsica.
 - Que els peticionaris d'un lloc de treball de segona activitat, han de complimentar un qüestionari relatiu al coneixements, aptituds i actituds dels sol·licitants, qüestionari que no li fou facilitat ni se li va demanar que omplís.
 - Que segons la RLLT figuraven 150 llocs de treball no singularitzats de segona activitat per a l'escala bàsica, dels quals tan sols 47 estaven ocupats.

El TC considera que el demandant d'empara, sobre la base d'aquests fets aportats, ha demostrat suficientment que existeixen indicis de discriminació.

- **En segon lloc analitza el TC si l'Administració ha demostrat que la seva actuació va obeir a causes reals i objectives, absolutament alienes a la pretesa vulneració del dret fonamental:**

Les raons aportades per l'Administració són genèriques i breus: després d'admetre que, de manera excepcional, realitza la cobertura provisional dels llocs de segona activitat i afirmar que és a ella a qui correspon atribuir de forma provisional aquests llocs als funcionaris que consideri més idonis, únicament al·lega que no consta suficientment acreditada la idoneïtat del funcionari per a les funcions a desenvolupar.

Aquesta al·legació, tenint en compte el panorama indiciari, resulta per al TC, del tot insuficient. Si l'Administració al·lega que no constava suficientment acreditada l'adequació del funcionari per desenvolupar les tasques pròpies del segon lloc d'activitat, aquesta circumstància és únicament imputable a l'Administració, que té al seu abast els mitjans adients per determinar l'adequació del demandant a algun dels llocs de treball vacants en situació de segona activitat, i precisar, en el seu cas, les circumstàncies que impedièren l'adjudicació.

Per tot això, l'Administració no ha donat compliment a la càrrega probatòria consistent a acreditar que foren causes reals i objectives, absolutament alienes a la pretesa vulneració del dret fonamental, les motivadores de la denegació de la sol·licitud del demandant.